

AAN Dr. E. VAN DIEREN,
*Rapporteur der commissie voor de
herziening van de wet op de
besmettelijke ziekten.*

Met belangstelling heb ik de Memorie van Toelichting en het ontwerp „vaccinatie-wet” gelezen en herlezen.

Ook heb ik de meening van collega's gevraagd of in een der 14 artikelen begrepen kon zijn het aantal te geven prikjes of sneedjes, maar zij evenmin als ondergeteekende konden een artikel vinden waarin zulks begrepen kon zijn.

Wel schrijft u blz. 1228 „Met dergelijke resultaten zijn Nederlandsche en Duitsche geneesheeren niet tevreden”; enz., doelende op het klein aantal vaccinatie-littekens.

Waaruit ik meen te moeten opmaken, u van meening is. dat de Nederlandsche geneesheeren allen een grooter aantal goede vaccine-puisten eischen, dan u aanhaalt op blz. 1227 (Memorie van Toelichting). Niets is minder waar dan dat! Mij zijn geneesheeren bekend welke geven: 2 prikjes, 3 prikjes, 5 prikjes, 6 prikjes, 10 prikjes, ook is mij een geneesheer bekend, die een streepvormige inenting doet.

Deze staalkaart van verschil in opvatting der geneesheeren is niet in het belang der vaccinatie.

Welk een indruk maakt zulks op het publiek? Wekt het vertrouwen? Neen, immers.

Daarom komt het mij noodzakelijk voor, dat in de vaccinatie-wet worde opgenomen:

1°. het aantal te geven sneedjes of prikjes;

2°. Een maatstaf voor het resultaat.

Tweedens wensch ik een kantteekening te maken op Art. 9 n.l.

„Indien zoodanig bewijs is afgegeven door een buitenlandsch geneeskundige, dan moet het geverifieerd zijn door een Nederlandsch geneeskundige”.

Dit is dunkt mij een motie van wantrouwen jegens onze buitenlandsche collega's. Bovendien moet het u bekend zijn, dat op littekens geen bewijs voor voldoende vaccinatie mag worden afgegeven.

Welke waarborg heeft u, dat die littekens veroorzaakt zijn door goedge-slaagde vaccinatie? Immers geen.

Wilt u op goed vertrouwen het bewijs verifieeren, mij goed, maar dan kan de verificatie achterwege blijven.

IJsselmonde,
21 Juni 1903.

Met collegiale groete,

H. C. VAN DEN BIJLLAARDT.

De Bemiddelings-Commissie schrijft in haar verslag in n°. 25 van uw blad in de laatste regel: „De Bemiddelings-Commissie kwam tot een andere conclusie en meende dat de aanklager excuses behoorde te maken, hetgeen niet is geschied”.

Dit is in strijd met hetgeen werkelijk heeft plaats gevonden. De Bemiddelings-Commissie schreef in haar eindrapport woordelijk: „dat op de vergadering der Afdeling . . . (de Voorzitter) van meening zijnde dat in de circulaire der Commissie aan de . . . medici geheimhouding was beloofd, verkeerdelijk van *geheim* sprak, waar in casu het oordeel der Commissie op geen geheime beschuldiging berust”.